

Debat balear: realitat i desig

Durant tres dies, i moltíssimes hores, de la setmana passada, el Parlament balear va debatre sobre l'estat de la comunitat. Va ser el reflex, com no podia ser d'una altra manera, de la comunitat autònoma que formen les Balears. El portaveu del PSM, i secretari general, Pere Sampol, no deixava passar oportunitat de parlar del "país", referint-se a les Balears, però vistes com van les coses a les Illes, caldrà començar a pensar si la qualificació de "país" no respon més, com deia el poeta, al desig que no a la realitat.

Un país, almenys un de normal, no té, com té el Parlament de les Balears, un període de sessions tan curt que fa que un debat d'aquestes característiques es converteixi en un calaix de sastre on tot-hom hi fica de tot, i en què cada líder polític malda per tenir els seus "quinze minuts de glòria". Des que fa uns anys, tant TVE-Balears (a través de la 2) com les cadenes locals de Palma (amb recepció a tot Mallorca i part de les altres Illes) el transmeten en directe, el debat s'ha convertit en la tribuna mediàtica a través de la qual cada responsable de partit vol oferir la imatge que considera més adient. Res a dir-hi, perquè això mateix passa en qualsevol Parlament

dels de debò, però és clar, la situació institucional-política de les Balears no és comparable a aquestes altres comunitats. És com si la vida política il·lenca tengués aspiracions –tots els partits– a funcionar de veres, a tenir un Parlament seriós que es pogués ocupar durant tot l'any d'allò que afecta els ciutadans, que els diputats cobrassin un sou per fer la feina, i que el president pogués dissoldre la cambra si ho considerava oportú. Però no és així. Els polítics balears viuen una situació verament esquizofrènica: volen ser polítics a temps total, però l'estatut els reserva només la condició de polítics a temps parcial. Naturalment, quan se senten observats per alguns –segurament pocs– milers de ciutadans, a través sobretot de la televisió, ho aprofiten per treure les millors armes dialèctiques i els millors vestits. Aquesta dissociació entre la realitat i el desig dels polí-

tics balears, per ventura és la conclusió més òbvia del debat. N'hi podria haver moltes més, però l'acaramullament de temes, la condensació del debat, la llarga durada de cada sessió... fa que un ciutadà normal –i probablement bastants dels cinquanta-nou representants electes de les Balears–, quan s'ha acabat el debat, no tenguí ni la més remota idea de què s'hi ha dit, de si s'hi ha acordat res o de si ha servit de res.

En aquest debat de l'estat de la comunitat autònoma de les Illes Balears se sent, com en tots els altres que ja s'han fet, l'ombra, o la llosa, d'una comunitat que va accedir a l'autonomia per la via de l'article 143 de la constitució espanyola, i no pel 151. Per això és tan necessària la reforma de l'estatut –de la qual es parlà una mica, també–. Perquè si tenim una "classe" política que vol debats d'alçada, que es vol comportar com si fossin membres d'un Parlament de veritat, si volen fer debats de la comunitat sense marejar el personal... és imprescindible de tenir l'estructura institucional-política adequada, que no és la que ara hi ha. Cal un Parlament que es reunixi tot l'any, que els diputats cobrin un sou, que se separin els càrrecs de conseller dels consells insulars i els de diputat, que el Parlament parli de carteres, educació, seguretat,

desenvolupament econòmic, llengua, infraestructures, energia, ecologia, turisme... alguna vegada més, i no únicament en el debat de l'estat de la comunitat. Si cada tema pogués tenir el seu debat sectorial, el debat general no seria el calaix de sastre que és ara, i el ciutadà podria assabentar-se d'alguna cosa més que dels vestits que ses senyories s'han posat per a l'ocasió.

Al capdavant, perdura la sensació que, si aquests debats es reproduïen, acabaran essent una mena de festa socio-política-mediàtica en què els aspirants a derrotar el president lluiten per veure qui fa l'acudit millor, i el president es limitarà a provar d'ésser més enginyós que no l'oposició. I si és així, continuarem tenint uns polítics que volen ser-ho de veritat, però que no ho són. Més o menys com deia el poeta: la diferència entre la realitat i el desig. ■

MIQUEL PAYERAS



"Continuarem tenint uns polítics que volen ser-ho de veritat, però que no ho són. Més o menys com deia el poeta: la diferència entre la realitat i el desig."